

TURINYS

Šimonių girios gyventojai	7
Gegutė ir skruzdės	10
Įkyri pranašautoja	14
Spyglaitis	18
Laimutės burtai	22
Kiti Šimonių burtininkai	24
Bobausės gyvenimo istorija	27
Spygleivių kelionė.....	30
Rupūžiokas Afonijus.....	35
Mūšis su Zebediejumi	39
Krioklys.....	43
Afonijaus šuoliai.....	47
Birutės išgelbėjimas	50
Nelaimė skruzdėlyne.....	54

ŠIMONIŲ GIRIOS GYVENTOJAI

– Šššššššš... Ššššššš... – ošė senos, išmintingos Šimonių girios eglės, liepos ir kitos pušys. Jos buvo tokios aukštос, kad gegutė Laima, mēgstanti tupėti šiu vešliašakių viršūnėse, iš ten regėdavo kone visą girią! Iki pat horizonto, kur mėlynuojantis miškas susilieja su debesimis!

O tupėdama pačiose aukščiausiose girios viršūnėse Laimutė jautėsi visa galva viršesnė už kitus miško gyventojus – kaip tikra viršininkė!

– Kokie jie mažyčiai! Antai šernas Zebediejus. Klaidžioja it pamisęs, ku-ku-kukurbezdalis neraliuotas. Arba štai skruzdės po medžiu. Zuja, laksto paknopstom tarp spyglių, kuičiasi tarp skujų, sausžolių ir pernykščių kaštonlukščių! O ku-ku-ku-kur lekia ir kodėl – nė nesusimąsto. Nieko nepadarysi: mažos skruzdėlytės, mažos smegenytės. O kas gi ten taip graudžiai baubia? Ūūū... Ūūū... Mūsų karalienė meška Bobausė?! Po šimts šernų, tuoj pati apsiverksiu. Amžinai vieniša, susivėlus, nelaiminga... Gaurai rieba-

luoti iš tolo plevėsuoja. O juk kiek sykių sakiau – nebūk plevėsa! Susišukuok, susitvarkyk nagus, išsivalyk dantis, pamatysi, iškart pasipirš koks aštriadantis ar žvitriaakis.

Laima buvo puiki seklė – apie Šimonių girių kaimynus žinojo bemaž viską, šiemis nieko net nenutuokiant. Apie save, beje, irgi daug ką žinojo ir mielai tuo su mielais kaimynais dalinosi.

– Kukū kukū, kukū kukū, nemegstu perėti, auginti vaikų, – pasikükčiodama kukuodavo Laimutę, kraipydama pilką uodegą.

Kas teisybė, tai ne melas – savo vaikų gegutė niekad neaugindavo! Paslapčia sudėdavo kiaušinėlius į kokio žioplesnio strazdo ar kikilio lizdą, o pati tik purpt, ir dingdavo it kokia putpelė! Niekas negalėjo suprasti, kodėl ji elgiasi šitaip keistai.

– Gal Laimutė nemoka perėti? – gūžčiojo sparnais sutrikę strazdai.

– Gal tingi? – kikeno kikiliai.

– O gal nemyli vaikų?... – spėliojo žvėreliai, o ypač šernas.

– Ką tu supranti, kuily... Nėr kada man su tais mažvaikiais terliotis, – vakar vakare šernui Zebediejui paaiškino Laima, kol tas kasėsi šonus į šerpetotą eglės kamieną.

– Gal tau visiškai kukū?! – stebėjosi Zebediejas. – Juk mažieji paršiukai – tai didžiausias gyvenimo džiaugsmas! Kriuksi uodegėles vizgindami, laksto šnipukus iškélé!

– Mano gegužiukai nekriuksi – tai pirma! – sausai atrėžė Laimutę. – Antra – jie neturi šnipukų, nes šnipinėt negražu. O trečia...

– Kas trečia? – pastatė ausis šernas.

– Matai, Zeby, ant kiaušinių tupéti – ne mano pašaukimas!

– Atleiskite, o koks yra tamsatos pašaukimas? – nesusilaikės prunkšteliėjo į kanopą Zebediejus.

– Burtai, skaicių magija ir kitos moteriškos gudrybės.

– O vyriškos? – šiepėsi šernas, traukdamas gegutę per iltį.

– Matai, Zeby, vyrai iš viso tokie... Kaip čia mandagiau pasakius...

– Nagi nagi, kukuok, nesiku-klink! Kokie tie vyrai?

– Tokie žemiški, apkiautę... Ir visad užknisa. Tik nejsižeisk, čia ne apie tave.

– O apie ką?

– Apie kitus šernus!

Zebediejus buvo jautrus gyvulys, tad vos ne vos nejsižeidė. Bet susitvardė, sugriežė iltimis ir nutarė kukutę pamokyti:

– Sakai, burti moki...

– Dar ir kaip!

– Netikiu... – kriukteliėjo lyg niekur nieko.

– Na tu ir paršas! – pasišiaušė gegutė. – Nors, geriau pagalvojus, nieko keista... Puikiai pažištame tuos vyrus – tikėjimo nė lašo!

– Nekukuok, Laima, niekų. Geriau išburk ką nors tokio, kad imčiau ir patikėčiau!

